

[Elisabeth Bruun Olesen]

hedsfagbevægelsen, og vi har kritiseret den for dens manglende demokrati og dens undertrykkelse af både store og små mindretal. Det er ikke blot højrefløjen, der bliver undertrykt, det er så sandelig også venstrefløjen. Vi har set eksklusioner af fagligt aktive medlemmer. Men vi har alligevel stået et hundrede procent fast på, at enhedsfagbevægelsen selvfølgelig skal bevares.

En splittelse af enhedsfagbevægelsen har kun et eneste resultat, nemlig at lønarbejderne svækkes, at lønarbejdernes mulighed for at få kæmpet nogle bedre løn- og arbejdsforhold igennem bliver afgørende svækket. Frihed for eksklusivaftaler, frihed for at organisere sig i fagbevægelsen, i enhedsfagbevægelsen, repræsenterer blot arbejdsgivernes ret til at skalte og valte med arbejdskraften og spille folk ud mod hinanden i en indbyrdes konkurrence om jobbene. Den enkeltes såkaldte frihed får på den måde som konsekvens en svækkelse af den kollektive, samlede styrke. En sådan svækkelse her og nu vil være specielt katastrofal, fordi det kun er, hvis lønarbejderne står sammen og handler samlet, at man kan vende den behårde indkomst- og nedskæringspolitik til en politik, der er i lønarbejdernes interesse. Hvis de, der kun har deres arbejdskraft at sælge, ikke står 100 pct. ubrydeligt sammen, bliver deres løn- og arbejdsforhold jo simpelt hen forringet endnu mere.

Især i en arbejdsløshedssituation som den, vi har nu, kunne man jo risikere at se folk sige: ja men så melder jeg mig ud af min fagforening, så kan jeg arbejde til løn- og arbejdsvilkår under de eksisterende overenskomster. På den måde vil man svække de andre. Derfor må den individuelle frihed, friheden til at lege blind passager, opgives. Det var også på den baggrund, at VS støttede HF-chaufførerne i deres kamp for at få de uorganiserede chauffører ind i fagforeningerne igen.

Det vil altså sige, at lønarbejderne for at bekæmpe den helt afgørende ufrihed i dette samfund faktisk må pålægge sig selv en begrænsning af den individuelle frihed, nemlig friheden til at køre på frikort.

Men selvfølgelig må der skabes nogle mere demokratiske måder at fungere på i enhedsfagbevægelsen. Det har vi sagt mange gange. Det skal der nok også blive, der er faktisk en bevægelse i gang. Den bevægelse

går ud på mange ting. Den går bl.a. ud på, at flere og flere er uenige i og ikke længere ønsker at støtte socialdemokratiet eller A-presen. De enkelte fagforeninger må så selv finde ud af, hvem der har flertal til at gøre hvad. Det kommer igen ikke folketinget ved, det skal folketinget ikke lovgive om. Det må være de mennesker, der er aktive i fagforeningerne, de mennesker, der møder op på generalforsamlingerne, der får fundet ud af, om eller hvordan de forskellige partier skal støttes. Det er som sagt ikke noget, der kommer folketinget ved.

Både hr. Kaj Poulsen fra socialdemokratiet og nogle af de borgerlige var inde på, at man jo allerede havde indskrænket eksklusivretten i 1982, og det var under den daværende socialdemokratiske arbejdsminister, Svend Auken. Det synes jeg ærligt talt ikke at socialdemokratiet burde stå og være stolt af, for ved, at socialdemokratiets Svend Auken lovgav om det, gjorde han det jo politisk acceptabelt at lovgive om spørgsmålet om eksklusivaftaler i stedet for at insistere på, at eksklusivaftaler er et spørgsmål, som arbejdsmarkedets parter selv forhandler sig frem til. Det er ikke noget, lovgivningen skal blande sig i. Men det, at socialdemokratiet gjorde det dengang, har jo åbnet for, at man kan lovgive endnu mere skærpet på det punkt, og at man på et tidspunkt kan få en lovgivning igennem, der måske totalt forbyder eksklusivaftalerne.

Så har det igen flere gange været fremme fra de borgerliges side, at det var forkasteligt, at fagforeningerne blandede faglige og politiske spørgsmål sammen. Hr. Bo Kristensen var inde på det, og hr. Bjørn Elmquist var inde på det. Men som jeg har sagt: de to ting kan ikke adskilles. Vi ønsker i VS selvfølgelig de statsafhængige, partipolitisk uafhængige fagforeninger, men vi ønsker fagforeninger, der handler og tænker politisk, lige netop fordi det faglige og politiske hører sammen. I folketinget har vi lovgivet – ikke vi i VS, men det borgerlige flertal – om en karensdag. Man har lovgivet, således at dagpengene er blevet fastfrosset. Man har lovgivet om en lang række spørgsmål, som begrænser lønarbejdernes muligheder, som svækker deres levevilkår, og det er selvfølgelig fagforeningernes opgave politisk at prøve på at bekæmpe de mennesker, som står for